

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019 č.j. CPR-23490-2/ČJ-2018-930310-V246

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 6. 2018 č.j. KRPA-184997-28/ČJ-2018-000022. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
2. Žalobce v žalobě namítal, že pobýval na území České republiky na základě víza uděleného zastupitelským úřadem Polska s platností od 11. 12. 2017 na 5 dnů, a to víza typu C. Na území přicestoval po narození syna, neboť bylo nutné vyřídit zde doklady a budoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

manželka s novorozeným synem je vyřídit nemohla. Kvůli časové tísní nemohl vyřídit vízum na delší dobu a žádost pro syna musela být podána do 60 dnů. Na informacích OAMP, kde žádal o radu, mu neporadili žádný způsob, jak zde legalizovat jeho pobyt po dobu vyřizování dokladů pro syna, odmítli mu jakoukoliv pomoc. Žalobce dle svého tvrzení prokázal, že v žádném případě nechtěl pobývat na území nelegálně, vyvinul maximální úsilí k legalizaci svého pobytu, aby pomohl po narození syna a vyřídl veškeré doklady; žádal o legalizaci svého pobytu z naléhavých důvodů, nebylo mu však vyhověno. Jeho osobní přítomnost k vyřizování dokladů byla nutná. Zcela nesouhlasí s posouzením dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Tvrzení, že budoval svůj vztah v době neoprávněného pobytu, je podle žalobce zcela nelogické; vztah měli již vybudovaný, narodilo se jim dítě, celá doba žalobcova nelegálního pobytu se týkala vyřizování dokladů pro jeho novorozeného syna a pomoc nastávající manželce po porodu. Tvrzení, že žalobcova rodina s ním může pobývat společně kdekoli, je alibistické; manželka i syn mají povolen trvalý pobyt v České republice, mají zde zázemí, lékaře; manželka má vážné zdravotní problémy, které se po léčbě v České republice stabilizovaly a umožňují jí žít plnohodnotný život. S prvním manželem nemohla otěhotnět, po prodělaném léčení v ČR se jim s žalobcem narodil syn, budoucí manželka je ovšem stále pod lékařským dohledem. Žalovaný tak dle žalobce porušil základní zásady činnosti správního orgánu, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu a žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17. 5. 2018 policejní hlídka v rámci dopravně-bezpečnostní akce probíhající na ulici G. Š. v P. zastavila osobní automobil, jež řídil žalobce. Ten byl vyzván, aby předložil doklady předepsané k provozu a řízení motorového vozidla a také cestovní pas či povolení k pobytu, žalobce však předložil pouze doklady od vozidla a ukrajinský řidičský průkaz. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dne 18. 5. 2018 správní orgán prvního stupně zahájil s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu před správním orgánem prvního stupně dne 18. 5. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že poprvé přijel do České republiky v roce 2014 jako turista na návštěvu známých. Poté pravidelně jezdil do České republiky třikrát až čtyřikrát ročně vždy jako turista na polské vízum. Jezdí pouze do České republiky, Polskem pouze projíždí. Naposledy přijel 11. 12. 2017 na polské vízum č. 001702936 typu C, počet vstupů 1 na 5 dnů s platností od 11. 12. 2017 do 10. 1. 2018 a od té doby je zde v České republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Přijel za svým synem, který se zde narodil, jmenuje se B. S., nar. X. Žalobce sem přijel zařídit veškeré doklady pro syna ohledně jeho pobytu, partnerka potřebovala žalobcovy doklady, aby se vše mohlo zaregistrovat. Žalobce spěchal a nestihl si zařídit delší vízum než na 5 dnů. Ví, že jeho vízum pozbylo platnosti již po 5 dnech a od 16. 12. 2017 je zde nelegálně. Ví, že zde zůstal nelegálně, ale nevěděl, jak má řešit situaci ohledně jeho oprávnění k pobytu. Nechtěl odjet, protože jeho družka V. A., nar. X, státní příslušností Ukrajina, tu má s žalobcem čerstvě narozené dítě. Žalobce si je vědom, že je zde nelegálně, chtěl by zůstat v ČR se svou rodinou. Přijel za nimi, aby zde s nimi zůstal. Na dotaz, zda učinil nějaké kroky pro legalizaci pobytu na území ČR, odpověděl, že nikdy nežádal o nějaký pobyt ani neučinil žádné kroky pro legalizaci svého pobytu, vždy měl polské vízum, ale Polskem pouze projížděl. Občas pracuje na fuškách, a to na stavbách, kde si přivydělává. Žádné povolení k zaměstnání nemá a ví, že toto povolení je potřeba. Na Ukrajině pracuje brigádně různě na stavbách, nyní tam žádnou práci nemá. Se svou družkou se potkali v České republice v roce 2015 a od té doby se navštěvovali, ona jezdila za ním na Ukrajinu a on jezdil za ní sem do ČR, kde má trvalý pobyt. Ona za ním jezdila 2-3krát ročně a on za ní 3-4krát ročně. Na dotaz, zda ví, že dostal vyhoštění z Polska na 9 měsíců a je na základě toho veden jako nežádoucí osoba v Schengenském informačním systému pro EU s platností od 19. 2. 2018, odpověděl, že to neví. Kromě manželky a syna zde má žalobce matku, je s ní v kontaktu, ale nenavštěvují se. Nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU. Žalobce podotkl, že se musí starat o syna. Jediné, co mu hrozí na Ukrajině, je válka, a neví, zda tam užije svou rodinu. Ve vycestování mu nic nebrání, pouze tam není práce, ale nic mu tam nehrozí. Nechce odjet na Ukrajinu, není tam práce.

7. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 5. 2018 č. ZS41979 vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 6. 2018 č.j. KRPA-184997-28/ČJ-2018-000022 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 7. 3. 2019 č.j. CPR-23490-2/ČJ-2018-930310-V246, jímž zamítl odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
12. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou blíže nezabýval.
13. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, jakož i otázky dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, tyto otázky správní orgány dle závěru soudu posoudily správně. K tomu lze odkázat na s. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „Na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani se o takovou osobu nemusí starat. Ze spisového materiálu nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Cizinec sice uvedl, že zde na území České republiky má manželku s novorozeným synem, za kterými přicestoval. Správní orgán usoudil, že cizinec může žít se svou rodinou ve své rodné zemi, kde mají oba partneři zbytek své rodiny a mohou se vrátit do domu, který cizinec vlastní. Jeho družka má povolen trvalý pobyt na území České republiky, ale ten neurčuje, kde cizinec musí žít. Dále také cizinec již v minulosti žil převážně bez své partnerky na Ukrajině a pouze ji zde navštěvoval a ona navštěvovala jej na Ukrajině. Nemají tedy problém žít v jejich rodné vlasti, kde se mohou starat o syna, anebo se navštěvovat. Cizinec, kterému je uděleno správní vyhoštění, musí počítat s tím, že se jeho společenské a rodinné vazby budou realizovat mimo území České republiky, nebo je bude muset přerušit. Výše jmenovaný cizinec neuvedl v průběhu správního řízení o vyhoštění žádné relevantní překážky, pro které by se nemohl vrátit na Ukrajinu. Pokud by svůj pobyt na českém území zajistil řádně, v termínu a v souladu s platnými zákony, jistě by nebylo zahájeno správní řízení o jeho správním vyhoštění. Osobní život cizince se na dobu správního vyhoštění jistě změní. Nejde však o změnu trvalého charakteru, která by znemožňovala budoucí návrat do České republiky, ať už za účelem zaměstnání, či za jiným účelem. Správní orgán uvádí, že každý stát má právo stanovit si podmínky, za kterých je cizinec oprávněn pobývat na jeho území a stejně tak podmínky, kdy mu pobyt nepovolí. Právo pobývat na území cizího státu není možno označit za základní lidské právo a nepatří proto do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem České republiky. Protože bylo prokázáno, že cizinec pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn. Cizinec si byl vědom svého neoprávněného pobytu a neučinil žádné kroky pro jeho legalizaci. Cizinec by jistě v tomto nelegálním pobytu pokračoval, pokud by nebyl zajištěn policií. Cizinec si byl vědom svého protiprávního jednání a musel počítat, že ponese právní důsledky, a to i s možností správního vyhoštění. Cizinec taktéž uvedl, že se na Ukrajinu vrátí dobrovolně a nebezpečí mu žádné nebezpečí, což je potvrzeno závazným stanoviskem, které si správní orgán nechal vypracovat. Cizinec pouze má obavu, že na Ukrajině je nedostatek práce. Načež správní orgán uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinec žil a jistě i pracoval na Ukrajině až doposud a může tak i nadále pokračovat. Navíc cizinec nemá žádné oprávnění k výkonu práce na území ČR, a tudíž pokud by zde chtěl pracovat, tak by opět porušoval platné české normy.... Cizinec může na dobu správního vyhoštění vycestovat a vrátit se za rodinou, až si vyřídí platné oprávnění k pobytu. Mezitím jej manželka se synem mohou navštěvovat. Mohou udržovat vztah pomocí telekomunikačních prostředků, případně žít v zemi jejich původu. Cizinec měl svou situaci ohledně pobytu řešit již dříve. Tím by se sám nevystavil tomu, že mu bude uloženo správní vyhoštění a bude muset odcestovat do země svého původu nebo tam, kde má povolený pobyt. Cizinec navíc nemá oprávnění k zaměstnání, a tak nemůže počítat s možností, že by zde mohl nadále pracovat a vydělávat peníze, a tím živit rodinu. Cizinec je zdravý a mladý, tudíž si může sehnat zaměstnání i v zemi svého původu, a tím zajistit finance pro jeho rodinu.“ Otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se pak správní orgán prvního stupně zabýval zejména na s. 5 svého rozhodnutí, kde uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání přiměřené, neboť cizinec pobýval na území ode dne 16. 12. 2017 do dne 17. 5. 2018 bez platného oprávnění k pobytu, kdy byl zajištěn policií, dále zde nemá vytvořeny trvalé rodinné či společenské a kulturní vazby, které by nemohly být zpřetrhány; ve své vlasti se má kam vrátit, do svého rodinného domu. Správní orgán prvního stupně podotkl, že žalobcův zdravotní stav je dobrý, není ve věku seniora, je schopen se o sebe postarat bez cizí pomoci; žalobce si po celou dobu svého neoprávněného pobytu na území nevytvořil takové pevné společenské, ekonomické a kulturní vazby, které by nemohly být rozhodnutím zpřetrhány, a proto rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela adekvátní a přiměřené s ohledem na protiprávní jednání žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s úvahami správního orgánu prvního stupně ztotožnil.

14. Městský soud v Praze se shora odkazovaným hodnocením provedeným správními orgány souhlasí. Pokud žalobce na území České republiky pobýval legálně, tak vždy pouze na základě krátkodobých (několikadenních) polských víz. Délka žalobcova neoprávněného pobytu činila pět měsíců, což jistě není doba zanedbatelná. Žalobce pak, jak ostatně sám připustil při svém výsledku před správním orgánem prvního stupně dne 18. 5. 2018, nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky (kdyby nebyl zajištěn po silniční kontrole, zjevně by nadále pobýval na území České republiky neoprávněně), pročez evidentně nemůže obstát žalobcova námitka ohledně maximálního úsilí k legalizaci svého pobytu. Budování vztahu žalobce s jeho partnerkou i zplození jejich společného syna tak zjevně nastalo v době, kdy si žalobce musel být vědom, že na území České republiky nemá legální pobyt (nanejvýše pouze několikadenní legální pobyt na základě krátkodobého polského víza), a tudíž není opodstatněná námitka žalobce, že je nelogické tvrzení správního orgánu o budování vztahu v době žalobcova neoprávněného pobytu. Rovněž skutečnost, že žalobcova partnerka a syn mají povolen trvalý pobyt na území České republiky, nebrání tomu, aby tato rodina vedla svůj soukromý a rodinný život na území Ukrajiny, příp. aby partnerka se synem navštěvovala žalobce na území Ukrajiny.
15. Pokud pak jde o zdravotní stav žalobcovy partnerky, podle lékařské zprávy MUDr. L. Z. z revmatologické ambulance T. N. ze dne 27. 3. 2018, jež je obsažena ve správním spise, žalobcova partnerka trpí Stillovou chorobou; těhotenství a porod byly bez komplikací, po stránce revmatologické se jí daří dobře, bez teplot, kůže bez exantému, klouby jen občas pobolívají spíše v souvislosti se zátěží – hlavně kolena, ramena, bez otoku; z hlediska revmatologa dále bez terapie, kontrola během těhotenství jen v případě potíží. Z uvedené zprávy je zřejmé, že byt žalobcova partnerka má jisté zdravotní potíže, její zdravotní stav

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodně není natolik vážný či život ohrožující, že by tato nemohla natrvalo vycestovat do země původu, popř. spolu se synem navštěvovat žalobce na Ukrajině. Pokud jde o žalobcem odkazovanou judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2012-39 či č.j. 9 Azs 41/2014-34), tato nijak neodporuje závěru, že dotčení rodinného a soukromého života žalobce je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie pobývali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 210/2017-57: „Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“ Soud s ohledem na shora uvedené uzavřel, že správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, přičemž soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil.

16. Závěrem soud odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. května 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně